

ЕВОЛЮЦІЯ ЕПІДЕМІОЛОГІЧНИХ ОСОБЛИВОСТЕЙ ДИФТЕРІЇ

***Васильєв Ю.К., магістрант
Науковий керівник – доцент Чемич М.Д.
СумДУ, медичний інститут, кафедра інфекційних хвороб***

Аналіз захворюваності на дифтерію у ХХ столітті в Україні свідчить про еволюцію її клініко-епідеміологічних особливостей, що проявляється у змінах сезонної динаміки, в зниженні величини підйомів в захворюваності, що періодично виникають і змінах вікового складу хворих.

Основним фактором, який зумовив зниження захворюваності на дифтерію в ХХ ст., еволюцію її епідеміологічних особливостей, є широка та планова імунізація.

Але, визначаючи роль активної специфічної профілактики в боротьбі з дифтерією, треба відмітити загальні соціально-економічні умови, які також є дуже вагомою складовою, що зумовлює епідеміологічну ситуацію з дифтерією.

Так, протягом ХХ ст. зниження захворюваності на дифтерію неодноразово чергувалося великими епідеміологічними підйомами: так у 1916 захворюваність складала 169,0; у 1945 р. – 68,0; 1995 р. – 10,3 на 100 тис. нас. Зростання захворюваності на дифтерію відбувалося на початку 30-х років під час голоду. Великий епідеміологічний підйом в Україні мав місце в роки Великої Вітчизняної війни. І, нарешті, епідемічний підйом захворюваності на цю інфекцію, який виник у 1990 роках, – пряме тому свідчення.